

AVIZUL BĂNCII CENTRALE EUROPENE**din 22 august 2018****cu privire la revizuirea tratamentului prudențial al firmelor de investiții****(CON/2018/36)**

(2018/C 378/04)

Introducere și temei juridic

La 26 și 29 ianuarie 2018, Banca Centrală Europeană (BCE) a primit din partea Parlamentului European și, respectiv, a Consiliului Uniunii Europene solicitări de emiteră a unui aviz cu privire la o propunere de regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind cerințele prudențiale ale firmelor de investiții și de modificare a Regulamentelor (UE) nr. 575/2013, (UE) nr. 600/2014 și (UE) nr. 1093/2010 și cu privire la o propunere de directivă a Parlamentului European și a Consiliului privind supravegherea prudențială a firmelor de investiții și de modificare a Directivelor 2013/36/UE și 2014/65/UE ⁽¹⁾ (denumite în continuare „regulamentul propus” și „directiva propusă”, denumite în mod colectiv „actele propuse”).

Competența BCE de a emite un aviz se întemeiază pe articolul 127 alineatul (4) și pe articolul 282 alineatul (5) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, întrucât actele propuse cuprind dispoziții care au incidență asupra misiunilor BCE privind politicile în domeniul supravegherii prudențiale a instituțiilor de credit în conformitate cu articolul 127 alineatul (6) din tratat și cu articolul 1 din Regulamentul (UE) nr. 1024/2013 al Consiliului ⁽²⁾ și asupra contribuției Sistemului European al Băncilor Centrale la buna desfășurare a politicilor promovate de autoritățile competente în ceea ce privește stabilitatea sistemului financiar, astfel cum se prevede la articolul 127 alineatul (5) din tratat. În conformitate cu articolul 17.5 prima teză din Regulamentul de procedură al Băncii Centrale Europene, Consiliul guvernatorilor adoptă prezentul aviz.

Observații generale

BCE sprijină obiectivul actelor propuse în ceea ce privește instituirea unui cadru prudențial mai bine adaptat riscurilor și modelelor de afaceri ale diferitelor tipuri de firme de investiții.

Deși BCE în general sprijină scopul de a supune firmele de investiții de importanță sistemică aceluiași norme prudențiale ca cele cărora le sunt supuse instituțiile de credit, actele propuse ar trebui evaluate cu atenție pentru a evita consecințe nedorite pentru alte acte juridice ale Uniunii din cauza modificării definiției instituțiilor de credit. Prezentul aviz evidențiază în special anumite implicații pentru regimul statistic. Totuși aceste efecte nu se limitează la cadrul statistic.

În prezent, numai instituțiile de credit pot fi contrapărți eligibile pentru operațiunile de politică monetară ale Eurosistemului ⁽³⁾. Consecințele posibile ale includerii firmelor din clasa 1 în definiția „instituției de credit” vor trebui evaluate cu atenție de BCE.

1. Clasificarea firmelor de investiții ca instituții de credit

Comisia propune trei clase de firme de investiții: (i) firme de investiții a căror activitate constă în tranzacționare pe cont propriu și/sau subscriere de instrumente financiare și/sau plasare de instrumente financiare cu angajament ferm ⁽⁴⁾ și ale căror active totale depășesc 30 de miliarde EUR ori firme de investiții care fac parte dintr-un grup de întreprinderi care desfășoară aceste activități, cu active totale de peste 30 de miliarde EUR ⁽⁵⁾ (firme din clasa 1); (ii) firme de investiții care ating praguri specifice ⁽⁶⁾ (firme din clasa 2); și (iii) toate celelalte firme de investiții (firme din clasa 3). Firmele din clasa 1 sunt clasificate ca instituții de credit și, ca atare, ar trebui să se supună Directivei 2013/36/UE a Parlamentului European

⁽¹⁾ COM(2017) 790 final și COM(2017) 791 final.

⁽²⁾ Regulamentul (UE) nr. 1024/2013 al Consiliului din 15 octombrie 2013 de conferire a unor atribuții specifice Băncii Centrale Europene în ceea ce privește politicile legate de supravegherea prudențială a instituțiilor de credit (JO L 287, 29.10.2013, p. 63).

⁽³⁾ A se vedea articolul 55 din Orientarea (UE) 2015/510 a Băncii Centrale Europene din 19 decembrie 2014 privind punerea în aplicare a cadrului de politică monetară a Eurosistemului (BCE/2014/60) (JO L 91, 2.4.2015, p. 3).

⁽⁴⁾ Servicii în conformitate cu secțiunea A punctele 3 și 6 din anexa I la Directiva 2014/65/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 privind piețele instrumentelor financiare și de modificare a Directivei 2002/92/CE și a Directivei 2011/61/UE (JO L 173, 12.6.2014, p. 349).

⁽⁵⁾ Atunci când întreprinderea are o valoare totală a activelor sub 30 de miliarde EUR la nivel individual, dar face parte dintr-un grup a cărui valoare a activelor totale combinate depășește 30 de miliarde EUR (respectiv, valoarea activelor totale combinate ale entităților din grup care furnizează serviciile relevante și au valori ale activelor totale individuale sub 30 de miliarde EUR), fiecare întreprindere din grup care furnizează serviciile relevante va fi o instituție de credit; sau atunci când valoarea totală a tuturor întreprinderilor dintr-un grup în ansamblu care furnizează serviciile relevante depășește 30 de miliarde EUR (respectiv, întreprinderea-mamă și filialele), autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată, în consultare cu colegiul, poate decide să clasifice una sau mai multe întreprinderi din acest grup cu o valoare totală a activelor sub 30 de miliarde EUR la nivel individual ca instituție de credit, pentru a aborda potențiale riscuri de eludare și riscuri potențiale pentru stabilitatea financiară a Uniunii.

⁽⁶⁾ A se vedea articolul 12 din regulamentul propus.

și a Consiliului⁽¹⁾ și Regulamentului (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului⁽²⁾. În consecință, firmele din clasa 1, devenind instituții de credit în sensul articolului 1 din Regulamentul (UE) nr. 1024/2013, ar face obiectul supravegherii BCE în cadrul Mecanismului unic de supraveghere⁽³⁾.

Întrucât Regulamentul (UE) nr. 1024/2013 prevede în mod expres că acesta nu conferă BCE nicio altă atribuție de supraveghere, se recunoaște, dintr-o perspectivă juridică, că o modalitate alternativă de asigurare a supravegherii firmelor din clasa 1 de către BCE ar fi putut fi modificarea Regulamentului (UE) nr. 1024/2013 pentru a conferi atribuții specifice BCE în ceea ce privește supravegherea prudențială a firmelor din clasa 1. În ceea ce privește impactul asupra competențelor de supraveghere ale BCE, trebuie amintit că numărul de firme din clasa 1 este limitat și că există o suprapunere între serviciile furnizate de instituțiile de credit și cele furnizate de firmele din clasa 1. Astfel, impactul regulamentului propus asupra BCE pare să fie marginal⁽⁴⁾.

În conformitate cu regulamentul propus, criteriile potrivit cărora o firmă de investiții trebuie considerată o instituție de credit în sensul articolului 4 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013⁽⁵⁾ urmăresc să captureze firmele de investiții de importanță sistemică cu active totale peste anumite praguri.

BCE apreciază prezenta propunere, dat fiind faptul că firmele care îndeplinesc aceste criterii pot prezenta riscuri sporite pentru stabilitatea financiară, precum și un risc sporit de efecte de propagare asupra altor instituții de credit, date fiind dimensiunea și gradul lor de interconectare și având în vedere expunerea acestora la un risc de credit al contrapărții și la un risc de piață substanțial pentru pozițiile asumate pe cont propriu. În ansamblu, distincția propusă asigură aplicarea unor standarde de supraveghere prudente și consecvente pentru a asigura condiții de concurență echitabile pentru instituțiile similare instituțiilor de credit. Cu toate acestea, fără a aduce atingere responsabilității existente a autoritățile naționale competente responsabile cu supravegherea succursalelor din țări terțe ale instituțiilor de credit, regulamentul propus ar trebui să ofere clarificări privind modul de calculare a activelor, respectiv incluzând activele succursalelor din Uniune ale grupurilor din țări terțe și ale filialelor din țări terțe ale întreprinderilor din Uniune care rezultă din bilanțul consolidat al acestora.

De asemenea, deoarece activele totale nu constituie singurul indicator de identificare a importanței sistemice a firmelor de investiții, se sugerează completarea pragului activelor totale cu alte criterii, inclusiv, de exemplu, un criteriu de venituri, importanța activității interjurisdicționale sau gradul de interconectare. Ar fi de dorit să se alinieze aceste criterii în cea mai mare măsură posibilă cu criteriile pentru caracterul semnificativ prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 1024/2013, ținând seama, de asemenea, de recomandarea ABE⁽⁶⁾. În acest context, după ce se va câștiga mai multă experiență cu regimul propus, ar putea fi luată în considerare detalierea în continuare a acestor criterii printr-o metodologie de bază pentru evaluarea riscului sistemic prezentat de firmele de investiții, pentru a asigura că acesta își atinge obiectivele și nu conduce la consecințe nedorite excesive, de exemplu, prin arbitraj de reglementare.

Directiva 2013/36/UE impune statelor membre să se asigure că autoritatea competentă responsabilă cu autorizarea instituțiilor de credit consultă autoritățile competente responsabile cu supravegherea firmelor de investiții în cazul în care firma de investiții relevantă este controlată de aceleași persoane fizice sau juridice precum cele care controlează instituția de credit⁽⁷⁾. Prin urmare, directiva propusă ar trebui să clarifice că o asemenea consultare este necesară și în cazul în care o firmă de investiții este reclasificată ca instituție de credit⁽⁸⁾.

(1) Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE (JO L 176, 27.6.2013, p. 338).

(2) Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și firmele de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO L 176, 27.6.2013, p. 1).

(3) A se vedea considerentul 33 din regulamentul propus și pagina 26 din documentul de lucru al serviciilor Comisiei „Revizuirea cadrului prudențial pentru firmele de investiții” care însoțește actele propuse [SWD(2017) 481 final].

(4) A se vedea al treilea paragraf de la pagina 2 din expunerea de motive la regulamentul propus.

(5) A se vedea articolul 60 din regulamentul propus.

(6) A se vedea Avizul Autorității Bancare Europene drept răspuns la solicitarea de aviz a Comisiei Europene privind firmele de investiții (ABE/Op/2017/11) din 29 septembrie 2017. Recomandarea 4 prevede că, pentru a identifica firmele din clasa 1, ABE ar trebui să elaboreze standarde tehnice de reglementare de nivel 2 dedicate pentru a realiza această identificare, ținând seama de particularitățile firmelor de investiții.

(7) A se vedea articolul 16 alineatul (2) din Directiva 2013/36/UE.

(8) A se vedea modificarea propusă la articolul 57 alineatul (6a) (nou) din directiva propusă.

La 23 noiembrie 2016, Comisia a publicat o propunere de directivă de modificare a Directivei 2013/36/UE⁽¹⁾, cu privire la care BCE a fost consultată. În conformitate cu această propunere, instituțiile de credit și firmele de investiții din țări terțe ar fi obligate să înființeze, dacă sunt îndeplinite anumite condiții, o întreprindere-mamă din UE care ar consolida toate activele acestora din Uniune⁽²⁾. BCE își reiterează sprijinul ferm față de propunerea de întreprindere-mamă din UE intermediară introdusă de Comisie în contextul revizuirii Directivei 2013/36/UE și a Regulamentului (UE) nr. 575/2013⁽³⁾. Pentru a evita orice incertitudine, modificarea propusă la definiția „instituțiilor” din regulamentul propus nu ar trebui să excludă firmele de investiții de la cerința înființării unei întreprinderi-mamă din UE intermediare.

2. Autorizarea anumitor firme de investiții ca instituții de credit

În temeiul directivei propuse, responsabilitatea pentru autorizarea unei firme de investiții care se încadrează în definiția unei instituții de credit este atribuită autorității competente responsabile cu autorizarea instituțiilor de credit în temeiul Directivei 2013/36/UE⁽⁴⁾. Autorităților competente responsabile cu supravegherea instituțiilor de credit și a firmelor de investiții ar trebui să li se impună să coopereze, în special pentru a asigura că, în cazul în care se ating pragurile în conformitate cu regulamentul propus, firmele de investiții solicită prompt autorizarea ca instituții de credit, iar supravegherea poate fi asumată fără probleme de autoritatea de supraveghere bancară⁽⁵⁾.

Deși directiva propusă prevede că aceste firme de investiții care pot fi clasificate ca instituții de credit trebuie să obțină o autorizație în calitate de instituție de credit, este necesară o clarificare cu privire la ceea ce se întâmplă după acordarea autorizației de instituție de credit⁽⁶⁾. De asemenea, directiva propusă ar trebui să clarifice consecințele pentru o firmă de investiții care a atins pragul, dar care funcționează fără autorizația relevantă pentru o perioadă lungă de timp și a cărei cerere de autorizare este ulterior respinsă de autoritatea competentă. În acest caz, se poate ridica problema care este autoritatea competentă relevantă responsabilă cu sancționarea firmei de investiții pentru funcționarea ca instituție de credit fără autorizație, și anume autoritatea competentă responsabilă cu supravegherea firmelor de investiții sau autoritatea competentă responsabilă cu supravegherea instituțiilor de credit. În plus, directiva propusă ar trebui să detalieze faptul că firmele de investiții care îndeplinesc definiția instituțiilor de credit, indiferent în care parte a definiției se încadrează activitățile acestora, sunt autorizate să îndeplinească activitățile bancare tradiționale (de exemplu, preluarea de depozite de la public sau acordarea de împrumuturi) numai după obținerea autorizației de a desfășura toate activitățile bancare⁽⁷⁾. Prin urmare, până la acordarea unei asemenea autorizații, aceste entități ar trebui să îndeplinească numai activități pentru care au fost autorizate ca firmă de investiții.

3. Implicații statistice

BCE observă importanța asigurării unui grad ridicat de consecvență și a unor metodologii armonizate pentru conceptele și definițiile statistice din legislația Uniunii și între legislația statistică a Uniunii și standardele statistice internaționale, în special Sistemul Conturilor Naționale adoptat de Comisia pentru statistică a Organizației Națiunilor Unite⁽⁸⁾. Din acest motiv, BCE a apreciat anterior faptul că definiția subsectorului „instituțiilor financiare monetare” (IFM) din SEC 2010⁽⁹⁾ urmează definiția BCE⁽¹⁰⁾, la care face trimitere explicită⁽¹¹⁾.

⁽¹⁾ Propunerea de directivă a Parlamentului European și a Consiliului de modificare a Directivei 2013/36/UE în ceea ce privește entitățile exceptate, societățile financiare holding, societățile financiare holding mixte, remunerarea, măsurile și competențele de supraveghere și măsurile de conservare a capitalului [COM(2016) 854 final].

⁽²⁾ Se face trimitere la articolul 21b propus din Directiva 2013/36/UE. A se vedea, de asemenea, punctul 1.6 din Avizul Băncii Centrale Europene din 8 noiembrie 2017 cu privire la modificările aduse cadrului Uniunii privind cerințele de capital pentru instituțiile de credit și firmele de investiții (CON/2017/46) (JO C 34, 31.1.2018, p. 5). Toate avizele BCE se publică pe website-ul BCE, la adresa www.ecb.europa.eu

⁽³⁾ A se vedea, de asemenea, punctul 1.6 din Avizul CON/2017/46.

⁽⁴⁾ Se observă în acest sens că articolul 16 alineatul (2) din Directiva 2013/36/UE impune autorității competente responsabile cu supravegherea instituțiilor de credit să consulte în anumite împrejurări autoritățile competente responsabile cu supravegherea firmelor de investiții înainte de autorizarea unei instituții de credit.

⁽⁵⁾ A se vedea modificarea propusă la articolul 5 alineatul (2) din directiva propusă.

⁽⁶⁾ A se vedea în această privință și considerentul (38) al Directivei 2014/65/UE, care are următorul conținut: „Instituțiile de credit care sunt autorizate în temeiul Directivei 2013/36/UE nu ar trebui să aibă nevoie de o altă autorizație în temeiul prezentei directive pentru a furniza servicii de investiții sau a exercita activități de investiții. În cazul în care o instituție de credit decide să furnizeze servicii de investiții sau să exercite activități de investiții, autoritățile competente ar trebui să se asigure, înainte de a acorda autorizația în temeiul Directivei 2013/36/UE, că instituția de credit respectă dispozițiile pertinente ale prezentei directive.”

⁽⁷⁾ A se vedea modificarea propusă la articolul 57 alineatul (6) din directiva propusă.

⁽⁸⁾ A se vedea Comisia Europeană, Fondul Monetar Internațional, Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică, Organizația Națiunilor Unite, Banca Mondială, Sistemul Conturilor Naționale 2008 (*System of National Accounts 2008*) (New York, 2009), disponibil la adresa: <https://unstats.un.org/unsd/nationalaccount/docs/SNA2008.pdf>

⁽⁹⁾ SEC 2010 este Sistemul european de conturi instituit prin Regulamentul (UE) nr. 549/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 21 mai 2013 privind Sistemul european de conturi naționale și regionale din Uniunea Europeană (JO L 174, 26.6.2013, p. 1).

⁽¹⁰⁾ A se vedea articolul 1 litera (a) din Regulamentul (UE) nr. 1071/2013 al Băncii Centrale Europene din 24 septembrie 2013 privind bilanțul sectorului instituțiilor financiare monetare (reformare) (BCE/2013/33) (JO L 297, 7.11.2013, p. 1).

⁽¹¹⁾ A se vedea punctul 6 din Avizul Băncii Centrale Europene din 19 mai 2011 cu privire la o propunere de regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind Sistemul european de conturi naționale și regionale din Uniunea Europeană (CON/2011/44) (JO C 203, 9.7.2011, p. 3).

De asemenea, anumite regulamente statistice ale BCE definesc unitățile de observare statistică cu obligații de raportare prin trimitere directă la definiția IFM din Regulamentul (UE) nr. 1071/2013 ⁽¹⁾, prin utilizarea subsectorului „societăți care acceptă depozite, exclusiv banca centrală” (subsectorul SEC S.122) sau prin trimitere la „instituții de credit”, astfel cum sunt definite la articolul 4 alineatul (1) punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 ⁽²⁾.

Regulamentul propus ar include în definiția unei „instituții de credit” firme care, în măsura în care sunt implicate în principal în intermedierea financiară, altfel decât prin preluarea de depozite (sau substitute apropiate pentru depozite), se încadrează în subsectorul SEC „Alți intermediari financiari, exclusiv societățile de asigurare și fondurile de pensii” (S.125). Totuși acest subsector nu se încadrează în definiția IFM din legislația Uniunii. Astfel, în cazul în care firmele din clasa 1 sunt clasificate ca instituții de credit, ar exista consecvențe în standardele, definițiile și clasificările comune relevante pentru tratarea statistică a societăților financiare stabilite în legislația Uniunii, care ar trebui remediate.

4. Perspectiva macroprudențială asupra firmelor de investiții

Actele propuse nu preiau recomandările ABE privind necesitatea unei perspective macroprudențiale asupra firmelor de investiții ⁽³⁾. O posibilă revizuire viitoare a criteriilor de stabilire a firmelor de investiții de importanță sistemică poate, de asemenea, lua în considerare măsura în care pot fi elaborate anumite instrumente macroprudențiale pentru a aborda riscurile specifice pe care firmele de investiții mai mici le pot prezenta pentru stabilitatea financiară. De exemplu, firmele de investiții mai mici care sunt participanți semnificativi pe piață, sunt implicate în activități transfrontaliere sau sunt conectate la instituții de credit ar putea amplifica șocurile.

5. Furnizarea de servicii de către societăți din țări terțe

În ceea ce privește propunerea Comisiei de a întări și armoniza în continuare legislația Uniunii aplicabilă sucursalelor firmelor de investiții din țări terțe ⁽⁴⁾, legiuitorul Uniunii ar putea dori să analizeze în continuare posibilitatea aplicării normelor armonizate tuturor sucursalelor, chiar celor care furnizează servicii clienților profesionali și contrapărților eligibile, pentru a se asigura că riscurile semnificative sunt abordate în mod consecvent la nivelul Uniunii și pentru a evita arbitrajul de reglementare. În această privință, actele propuse recunosc faptul că instituțiile de credit și firmele de investiții sunt instituții diferite din punct de vedere calitativ, cu modele de afaceri principale diferite, dar cu un anumit grad de suprapunere a serviciilor pe care le pot oferi ⁽⁵⁾. În această privință, ar putea fi luată în considerare o reflecție suplimentară privind posibile modalități de arbitraj de reglementare, de exemplu, în ceea ce privește tratamentul sucursalelor instituțiilor de credit din țări terțe, care probabil ar trebui să corespundă tratamentului propus al sucursalelor firmelor de investiții din țări terțe și, prin urmare, să fie de asemenea armonizat în continuare la nivelul Uniunii.

Regulamentul propus întărește regimul prevăzut în Regulamentul (UE) nr. 600/2014 ⁽⁶⁾ în ceea ce privește furnizarea de servicii și desfășurarea de activități de către firme de investiții din țări terțe după adoptarea unei decizii de echivalare. Echivalarea regimurilor de reglementare din țări terțe este utilizată în diferite domenii relevante ale dreptului Uniunii, putându-se lua în considerare în continuare consecvența cu aceste abordări și îmbunătățiri ale acestora. Totodată, legiuitorul Uniunii ar putea dori să analizeze în continuare măsura în care regimul de echivalență din Regulamentul (UE) nr. 600/2014 ar trebui limitat (de exemplu, prin limitarea acestui regim la furnizarea de consultanță de investiții și plasarea de instrumente financiare fără angajament ferm către clienți profesionali și contrapărți eligibile). De asemenea, s-ar putea avea în vedere măsura în care regimul actual pentru firme de investiții din țări terțe ar trebui să continue să lase în sarcina statelor membre reglementarea serviciilor de investiții furnizate de firme de investiții din țări terțe

⁽¹⁾ A se vedea, de exemplu, Regulamentul (UE) nr. 1011/2012 al Băncii Centrale Europene din 17 octombrie 2012 privind statisticile referitoare la deținerile de titluri de valoare (BCE/2012/24) (JO L 305, 1.11.2012, p. 6); Regulamentul (UE) nr. 1072/2013 al Băncii Centrale Europene din 24 septembrie 2013 privind statisticile referitoare la ratele dobânzii practicate de instituțiile financiare monetare (BCE/2013/34) (JO L 297, 7.11.2013, p. 51); Regulamentul (UE) nr. 1333/2014 al Băncii Centrale Europene din 26 noiembrie 2014 privind statisticile referitoare la piețele monetare (BCE/2014/48) (JO L 359, 16.12.2014, p. 97).

⁽²⁾ A se vedea articolul 3 alineatul (1) din Regulamentul (UE) 2016/867 al Băncii Centrale Europene din 18 mai 2016 privind colectarea datelor cu caracter granular cu privire la credite și la riscul de credit (BCE/2016/13) (JO L 144, 1.6.2016, p. 44).

⁽³⁾ A se vedea Avizul Autorității Bancare Europene drept răspuns la solicitarea de aviz a Comisiei Europene privind firmele de investiții (ABE/Op/2017/11) din 29 septembrie 2017. Recomandarea 60 din acest aviz prevede că noul cadru prudențial pentru firmele de investiții ar trebui să includă o perspectivă macroprudențială. În această privință, ar trebui subliniată importanța diminuării acumulării și materializării riscurilor sistemice, în vederea stabilirii măsurii în care ar trebui elaborate instrumente macroprudențiale adecvate pentru a aborda aceste riscuri. Recomandarea 61 prevede că este necesară o analiză detaliată care să evalueze impactul sistemic potențial al celor trei clase de firme de investiții. În această privință, ar trebui luată în considerare măsura în care perspectiva macroprudențială ar trebui adaptată la particularitățile modelelor de afaceri ale firmelor de investiții. A se vedea, de asemenea, documentul de reflecție al ABE „Elaborarea unui nou cadru prudențial pentru firmele de investiții” (ABE/DP/2016/02) din 4 noiembrie 2016.

⁽⁴⁾ A se vedea articolul 58 alineatul (3) din directiva propusă, care urmărește modificarea articolului 41 din Directiva 2014/65/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 privind piețele instrumentelor financiare și de modificare a Directivei 2002/92/CE și a Directivei 2011/61/UE (JO L 173, 12.6.2014, p. 349).

⁽⁵⁾ A se vedea pagina 2 din expunerea de motive la directiva propusă și pagina 2 din expunerea de motive la regulamentul propus.

⁽⁶⁾ Regulamentul (UE) nr. 600/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 mai 2014 privind piețele instrumentelor financiare și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO L 173, 12.6.2014, p. 84).

neechivalente, întrucât statele membre și autoritățile naționale de supraveghere nu pot soluționa în mod unilateral riscurile sistemice prezentate, de exemplu, de anumite firme mari care desfășoară activități transfrontaliere dincolo de sfera jurisdicțiilor naționale. Pentru a asigura condiții de concurență echitabile, o posibilitate ar fi de a se asigura că acestor firme din țări terțe neechivalente li se impune în timp să înființeze o sucursală (sau o filială) în Uniune pentru a furniza orice servicii de investiții în Uniune.

6. Aliniere

- 6.1. Interacțiunea dintre actele propuse și Directiva 2013/36/UE și Regulamentul (UE) nr. 575/2013 ar trebui evaluată cu atenție pentru a evita consecințe nedorite din cauza modificării definiției instituțiilor de credit. Propunerea nu afectează domeniul de aplicare al consolidării în temeiul Regulamentului (UE) nr. 575/2013 sau cerința ca firmele de investiții care dețin entități în cadrul unui grup bancar sau sunt filiale ale unor entități din cadrul unui grup bancar să fie incluse în domeniul de aplicare al acestei consolidări. Orice modificări suplimentare la actele propuse ar trebui examinate atent cu scopul de a menține domeniul de aplicare al consolidării în cadrul Regulamentului (UE) nr. 575/2013. În mod similar, ar trebui asigurată coerența între actele propuse și anumite modificări ale Directivei 2013/36/UE și ale Regulamentului (UE) nr. 575/2013, a căror intrare în vigoare este preconizată în următoarele luni.
- 6.2. Directiva propusă prevede că autoritățile competente și toate persoanele care sunt asociate cu aceste autorități fac obiectul obligației de păstrare a secretului profesional⁽¹⁾. Formularea dispozițiilor relevante din directiva propusă diferă de dispozițiile privind secretul profesional din Directiva 2013/36/UE și din Directiva 2014/65/UE a Parlamentului European și a Consiliului⁽²⁾. Propunerile ar trebui să urmărească alinierea formulării din diferitele acte sectoriale ale dreptului Uniunii pentru a armoniza, după caz, domeniul de aplicare al obligațiilor privind secretul profesional.
- 6.3. Se sugerează evitarea duplicării definițiilor existente. De exemplu, termenul „organ de conducere în funcția sa de supraveghere” este definit atât în Directiva 2013/36/UE, cât și în directiva propusă.

Adoptat la Frankfurt pe Main, 22 august 2018.

Președintele BCE

Mario DRAGHI

⁽¹⁾ A se vedea articolul 13 din directiva propusă.

⁽²⁾ A se vedea articolul 53 din Directiva 2013/36/UE și articolul 76 din Directiva 2014/65/UE.